

Dealing with People Who Have Alternative Lifestyles

Show# 10 | June 3rd 2017

שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק ד סימן קטו

תשובה לנכשל במשכב זכור ר"ל- והנה ראשית הידיעה דחומר האיסור דסקילה וכתת וגם שנקרא תועבה והוא מחטאים המגונים ביותר ואף בני נח נצטוו ע"ז הוא כח גדול לעמוד כנגד היצר הרע, ושנית שהוא דבר שלא מובן שיהיה ע"ז ענין תאוה דבבריאת האדם בעצם ליכא תאוה מצד טבעו להתאוות למשכב זכור וכו', שלעבירה זו דמשכב זכור הרי ליכא כלל תאוה מצד הטבע שבראתי שיהיה להם תאוה למשכב הנשים דבלא תאוה לא היה אפשר לקיום ישוב העולם כדאיתא בגמ' בשני מקומות ביומא דף ס"ט ע"ב ובסנהדרין דף ס"ד ע"א, ולא אפשר שיהיה פלגא שיהיה לו תאוה לאשה המותרת ולא יהיה לו תאוה לעריות כמו שאיתא שם שפלגא מרקיעא לא יהבי ע"י תפלה שהוא מהטעם שלא נברא בתחלת הבריאה פלגא, אבל למשכב זכור ליכא שום תאוה מצד הבריאה וכל התאוה לזה הוא רק תועה מהטבע לדרך אחר אשר גם רשעים בעלי תאוה שלא נמנעין מצד חטא ועון אין הולכין לשם שיצר הרע זה אינו אלא מחמת שהוא דבר אסור שהוא כמו להכעיס ח"ו וכו'.

עכ"פ תאוה למשכב זכור הוא נגד עצם התאוה וגם רשעים אין להם תאוה לזה בעצם אלא שכל התאוה הוא רק מחמת שהוא דבר אסור והיצה"ר מסיתו להמרות נגד רצון הקדוש ברוך הוא וידיעה זו הוא חזוק גדול נגד יצה"ר שכבר נצחתו שאתה מאמין בהקב"ה ובכל הי"ג עיקרים ובכל התורה שבזה תנצחהו על מה שמסיתך להמרותו ולהכעיסו, וקרא מפורש בהאזינו בתועבות יכעיסוהו ופרש"י כגון משכב זכור שזה קרא הכתוב שהוא להכעיס.

תוספות מסכת סנהדרין דף ט עמוד ב

לרצונו רשע הוא - ואף על גב דרבא בעי רשע דחמס בפרק זה בורר (לקמן דף כז.) האי כמו רשע דחמס הוא דומיא דאוכל נבילות לתיאבון כיון שעובר להנאתו על דעת קונו כמו כן היה עושה בשביל הנאת ממון ומעיד שקר והא דאמר התם (דף כו:) החשוד על העריות כשר לעדות פירש בקונטרס לאו דאיכא סהדי שבא על הערוה

אלא שהוא גס בעריות ומתייחד עמהן והאי דקאמר ארבעים בכתפיה וכשר היינו משום דמלקין על ייחוד כל העריות חוץ מאשת איש דמלקין על לא טובה השמועה, אי נמי התם כשר משום דיצרו תוקפו כ"כ וחשוב כאנוס אבל ארביעה אין יצרו תוקפו כ"כ א"נ ה"נ יצרו תוקפו וכשר לעדות אחרת ולא ארביעה דחשוד על הדבר לא דנו ולא מעידו וכו'.

חזון איש יו"ד סימן ב אות טז

וּנְרָאָה דְאִין דִּין מוֹרִידִין אֵלֶּה זְמַן שֶׁשֶׁגַחְתּוּ יְתִי גְלוּי כְּמוֹ זְמַן
שֶׁהָיוּ נֹסִים מְלוּיִן וּמִשְׁמַשׁ צַח קוֹל, וְלִדְיָקִי כְּדוֹר חַחַח
הַשֶּׁגַחַח פְּרַעִיַת הַנְּרָאִית לְעֵיִן כָּל, וְהַכּוֹפְרִין אֵלֶּה הוּא צְנִלְחוֹת
מִיּוֹחַדוֹת צְבֵעִיַת הַיֵּלֶךְ לְתַאֲוֹת וְהַפְּקָרוֹת, וְאֵלֶּה הֵיכָּה צִיּוֹר
רְשָׁעִים גְּדָרוֹ שֶׁל עוֹלָם שֶׁכֵּל יָדְעוּ כִּי הִדַּחַח כְּדוֹר מַצִּיֵּא פּוֹרְעֵנִיּוֹת
לְעוֹלָם וּמַצִּיֵּא דְבַר וְחַרְצַּ וְרַעַצ צְעוֹלָם, אֲבָל זְמַן הַכְּעֵלֶס שֶׁנִּכְרַחַח
הָאֲמוּנָה מִן דַּלַּח הַעַם אֵיִן צְמַעְשָׁה הוֹרַדַּח גְּדָר הַפְּרָלַח אֵלֶּה
הוֹסַפַּח הַפְּרָלַח שִׁיבִי צְעִינִיכֶם כְּמַעְשָׁה הַשַּׁחַח וְאַלְמוֹת חִיֵּי וְכִיּוֹן
שֶׁכֵּל עֲלַמְנוּ לַחֲקֵן אֵיִן כְּדִין נוֹהַג צְשַׁעַה שֶׁאֵיִן צוֹ תִּיקוֹן וְעֵלֵינוּ
לְהַחְזִירֶם צְעִיּוֹת אֲהַבַּח וְלַהַעֲמִידֶם צַקֵּן אֲוֹרַח צְמַח שִׁידֵינוּ
מַגַּעַח.

שו"ת נודע ביהודה מהדורא קמא - אורח חיים סימן לה

ותדע הרי זה בלתי ספק שהתשובה מכפרת כפרה גמורה ודבר זה מפורסם בתורה ונביאים וכתובים ובשני התלמודים ובכל המדרשים והנביא אומר (יחזקאל יח) ובשוב רשע מרשעתו וגו' (שם לג) כל חטאתיו אשר חטא לא תזכרנה לו וגו'. וגם זה אין ספק בו בזמן שסנהדרין היה נוהג אם עבר על חייבי מיתות ב"ד אחר ההתראה אף אם שהו עדים ולא באו לבית דין שנים רבות ובין כך עשה זה תשובה והרבה סיגופים ותעניות לאין מספר יותר ויותר מתשובת המשקל הנזכר ברוקח ושוב אחר כל התשובה באו עדים לב"ד והעידו הא ודאי שאין הב"ד משגיחין על תשובתו ושורפין וסוקלין לפי עונש החטא, והדבר יפלא כיון שודאי שהתשובה הועילה וכבר סר עונו וחטאתו נתכפרה למה יומת ונקי וצדיק אל תהרוג כתיב. ובהדיא אמרו בריש אלו הן הלוקין חייבי מיתות עשה תשובה אין בית דין מוחלין לו. אלא ודאי גזירת הכתוב הוא שאלמלא כן בטלו עונשי תורה בכללן ואין אדם שיומת בב"ד כי יאמר חטאתי והנני שב וכיון שהקב"ה רצה ליתן עונש מיתה על קצת עונות כדי שיתירא האדם מלעבור לכן נחוץ הוא שלא תועיל התשובה להציל ממיתת ב"ד.

חזון איש יו"ד סימן ב אות כח

(כח) בח"א ה"כ"ט נשים סימן קי"ח כתבנו נדעה הגאונים דאין מומר זוקק ליצוב כל אותו שדינו כמין לענין שחיטה הינו זוקק ליצוב, וכתבנו שם דמוקר נד"א להכעיס או כופר בחורה שצ"פ בכלל זה, אבל למה שנתצאר לעיל אין מומר להכעיס נד"א בכלל זה רק ברודף אחר האיסור נדעה הר"ה, וכן כופר בחורה שצ"פ דוקא כופר גם צעיקר עול המלות, ועוד יש בזה תנאי שלא יהי אנוס וכמש"כ הר"מ פ"ג מהלכות ממרים ה"ג דצניחם ותלמידיהם חשיבי כאנוסים וכתיווק שנשבה, ותיווק שנשבה מציא קרבן כדאמר ר"פ כנל גדול, ומלווין אנו להחיותו ואף להלל עליו השבת צשביל הללתו, ובהגה"מ פ"ו מהלכות דעות כתב דאין רשאין לשנאתו אלא אחר שאינו מקבל תוכחה וצסוף ספר אכבת חסד כתב צ"ט הגר"י מולין דמלוה להכוב אה הרשעים מה"ט והציא כן מחשבת מהר"מ לוצלון כי אללנו הוא קדם תוכחה שאין אנו יודעין להוכיח, ודיינין להו כאנוסין ולכן אי אפשר לנו לדון בזה לפטור מן היצוב, וכן לענין שאר הלכות.

שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק ג סימן כב

הנה בדבר לקרא לתורה מי שמחלל שבת בפרהסיא ומי שכופר בתורה וכדומה, פשוט שאין לכבד לרשעים אף כשיש צורך לכבדם בכבודי קדושה דבביהכ"נ. אבל יש חלוק בחומר הדבר דאם הוא כופר בתורה הוא איסור ממש דהא אין ברכתו נחשבת כלום, למאי דאיתא ברמב"ם פ"ו מיסוה"ת ה"ח בטעם ששורפין ס"ת שכתב אפיקורס ישראל עם האזכרות שבו שהוא מפני שאינו מאמין בקדושת השם ומעלה בדעתו שזה כשאר הדברים, וא"כ פשוט שגם כשמזכיר השם בפיו הוא כדברים בעלמא ואין להחשיבו לברכה דהוי כמו בלא שם ומלכות שאינה ברכה ואין לענות אמן על ברכתו ונמצא שהקריאה תהיה בלא ברכה שהוא דבר איסור כדחזינן שתיקנו לברך לכל קורא כדי שלא יטעו לומר שקראו בלא ברכה, וכן הוא בסתם מי שמחלל שבת בפרהסיא שיש לתלות שהוא ככופר במעשה בראשית שבשביל זה דינו כעכו"ם, עיין בפרש"י חולין דף ה' ד"ה אלא לאו, אבל אם ידוע שחלול שבת שלו הוא רק לתיאבון כגון שהוא מתפלל ומניח תפילין, ברכתו ברכה ויש לענות אמן דכוונתו לשמים וליכא איסור זה, ואף דלענין כל הדברים כשחיטתו וכיינו וכדומה אין חלוק דכיון דעכ"פ הוא מחלל שבת בפרהסיא הוא כעכו"ם אף שמקיים מצות אחרות מ"מ לענין ברכתו שאני שכיון שחזינן שהוא מאמין בה' היא

ברכה ויש לענות אמן, וממילא ליכא איסור זה בקריאתו לתורה. וכן לכבד בכבודים שאין בהם ברכה כהכנסה והוצאה והגבה וגלילה ליכא איסור זה אף לכופרים. אבל מ"מ אין לכבדם בשום כבוד קדושה דבביהכ"נ, עיין בספרי אגרות משה או"ח ח"ב סימן נ' וסימן נ"א. **אבל יש חלוק דלצורך גדול מאוד יש להקל בכבודים דאין להם ברכה אף לכופרים ולמחלל שבת כשידוע שהוא רק לתיאבון אף לעלות לתורה, ולכופרים אסור לקרא לתורה אף כשיש צורך גדול.** ידידו מוקירו מברכו בכוח"ט, משה פיינשטיין.

ערוך השולחן אבן העזר סימן כא סעיף כא

אחרי פרשת עריות כתיב [ויקרא יט, ב] דבר אל כל עדת ב"י ואמרת אליהם קדושים תהיו דכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה היא גדר קדושה וצוה הקדוש ברוך הוא לכל ישראל למגדול ועד קטן לפרוש מאד מאד מן העריות ולגדור בהן גדרים וסייגים דמפני שעריו נפשו של אדם מחמדתן לפיכך צריכה גדרים הרבה ולפיכך צריך אדם להתרחק מן הנשים מאד מאד ואסור לקרוץ להן בידיו או ברגליו ולרמוז להן בעיניו ולהרהר בהן וע"ז נאמר [במדבר טו, לט] ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם ועינא ולבא תרי סרסורי דעבירה ודוד המלך ע"ה התפלל ע"ז הט לבי אל עדותיך העבר עיני מראות שוא ואסור לדבר עמהן לשם תאוה או לשחוק עמהן ולהקל ראש כנגדן או להביט ביופיין וכן אמר שלמה המלך ע"ה כי נופת תטפנה שפתי זרה וחלק משמן חכה ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות רגליה יורדות מות שאול צעדיה יתמוכו ואפילו להריח בבשמים שעליה ועל בגדיה אסור ואסור להסתכל בנשים שעומדות על הכביסה מפני שרגליהן מגולות ואם יש דרך אחר לא יעבור בדרך הכביסה ואם אין דרך אחר יעצים עיניו מלהסתכל בהן ובזה נאמר ועוצם עיניו מראות ברע [בבא בתרא נ"ז ב]:

שולחן ערוך אבן העזר הלכות אישות סימן כד סעיף א

לא נחשדו ישראל על משכב זכר ועל הבהמה, לפיכך אין איסור להתייחד עמהן, ואם נתרחק אפילו מיחוד זכר ובהמה, הרי זה משובח.

Selected audio from our listeners

The Targum differentiates between the different times it's written Toeiva [click here](#)